Πυρκαγιές του Αυγούστου, πλημμύρες του Οκτωβρίου Απλή κυβερνητική "επιτελική ανικανότητα" ή μήπως συστημικό έγκλημα κατά της ανθρωπότητας και του πλανήτη;

του Γιώργου Μητραλιά

Όπως είναι φυσικό αλλά και αναμενόμενο, οι άθλιες επιδόσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη στις πυρκαγιές του Αυγούστου και στις πλημμύρες του Οκτωβρίου έγιναν αντικείμενο δίκαιης και συχνά σκληρής κριτικής από το σύνολο των κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς:Τα φρεάτια δεν είχαν -και πάλι- καθαριστεί, οι κακοτεχνίες είναι περίπου κανόνας, οι παραλείψεις αμέτρητες και αλλοίμονο, η αδιαφορία των κυβερνώντων παροιμιώδης και η "επιτελική ανικανότητά" τους όντως προφανής.

Αφού όμως η κριτική ήταν έντονη και δίκαιη, γιατί η κυβέρνηση δεν δείχνει ιδιαίτερα ανήσυχη; Γιατί οι κρατούντες κοιμούνται μάλλον ήσυχοι; Γιατί οι πάντες έχουν την αίσθηση ότι παρακολουθούν ένα έργο που έχουν δει πολλές φορές; Και γιατί μετά από λίγες μέρες, όλοι τους ξεχνούν το χτεσινό τους σοκ και περιορίζονται να περιμένουν -μοιρολατρικά- τα επόμενα "ακραία φαινόμενα", την επόμενη μεγάλη πλημμύρα και την επόμενημεγάλη πυρκαγιά που θα έλθουν με μαθηματική ακρίβεια;

Ο λόγος είναι απλός: Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή η κριτική που ασκείται στην κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι ρουτινιέρικη και μοιάζει σαν δυο σταγόνες νερό με την κριτική που ασκήθηκε πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, σε όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις είτε αυτές είναι δεξιές, είτε σοσιαλδημοκρατικές, είτε αριστερές σαν και την προηγούμενη του Σύριζα. Κυρίως

όμως, αυτά συμβαίνουν επειδή αυτή η ρουτινιέρικη κριτική στοχεύει λάθος και αγνοεί την καρδιά του προβλήματος. Γιατί; Μα, επειδή ***κατηγορεί αυτή την κυβέρνηση όπως και τις προηγούμενες, για πλημμελήματα δευτερεύουσας και τριτεύουσας σημασίας (τα φρεάτια, οι κακοτεχνίες, κλπ) και όχι για το πελώριο έγκλημά της που συνίσταται στο ότι όχι μόνο δεν κάνει τίποτα για να αντιμετωπίσει τη ρίζα του κακού, δηλαδή, την κλιματική καταστροφή, αλλά και την επιδεινώνει συνεχώς με τις πολιτικές της!*** Και προφανώς, όχι μόνη της και όχι μόνο στην πατρίδα μας, αλλά από κοινού με τους απανταχού γης ομογάλακτους της και σε πλανητική κλίμακα!…

Με άλλα λόγια, επιλέγοντας να καταγγείλει αποκλειστικά και μόνον ή έστω κατά απόλυτη προτεραιότητα απλές αδυναμίες, αστοχίες, "λάθη" και "κακοτεχνίες" της κυβερνητικής πολιτικής, και όχι τη ρίζα του κακού, ***η κριτική αυτού του είδους επιτρέπει στο (καπιταλιστικό) σύστημα και στα όργανά του να μένουν στο απυρόβλητο, να την βγάζουν καθαρή.***Και ταυτόχρονα, δεν επιτρέπει στους πολίτες να αντιληφθούν και να συνειδητοποιήσουν το πραγματικό μέγεθος και τους ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς του εγκλήματος που συντελείται σε βάρος των ιδίων, των απογόνων τους και του ίδιου του πλανήτη.

Έτσι, αντί να κινητοποιούν την κοινωνία γύρω από σαφή και κατανοητά αιτήματα χειροπιαστής καταπολέμησης της κλιματικής καταστροφής, που χτυπούν ταυτόχρονα στη καρδιά του το καπιταλιστικό σύστημα που την προκαλεί, οι διάφορες αποχρώσεις της αριστεράς προτιμούν να κάνουν κάτι άλλο: Καταγγέλλουν τον Μητσοτάκη και την κυβέρνησή του ότι επικαλούνται την κλιματική κρίση ως πρόσχημα και άλλοθι για να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες στις φετινές φυσικές καταστροφές! ***Αυτό το "επιχείρημα" τους είναι απλώς εξωφρενικό, ειδικά μάλιστα όταν προτάσσεται από αντικαπιταλιστές, καθώς καταγγέλλουν τον Μητσοτάκη, και τον κάθε Μητσοτάκη, ότι επικαλείται το μεγαλύτερο έγκλημα του καπιταλιστικού συστήματος για να κρύψει τα δικά του… πλημμελήματα!*** Και αντί να σπεύσουν να εκμεταλλευτούν αυτή την… παραδοχή και ομολογία του ταξικού εχθρού για να χτυπήσουν όχι

μόνο αυτόν αλλά και το καπιταλιστικό τέρας που αυτός εκπροσωπεί, φτάνουν να τον βγάζουν από τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται, υποβαθμίζοντας την κλιματική καταστροφή σε απλό… πρόσχημά του!

Το αποτέλεσμα είναι τραγικό και το γνωρίζουμε όλοι μας. ***Η ελληνική κοινωνία είναι η πιο απληροφόρητη της Ευρώπης για την κλιματική καταστροφή και αναπόφευκτα, είναι επίσης και η λιγότερο κινητοποιημένη στον αγώνα εναντίον της.*** Και αυτό παρόλο που, σύμφωνα με όλες τις πάμπολλες επιστημονικές μελέτες, η χώρα μας βρίσκεται κυριολεκτικά στο μάτι του κλιματικού τυφώνα περισσότερο από κάθε άλλη, τουλάχιστον στην Ευρώπη. Όμως, δεν πρόκειται μόνο για αυτό. Άμεση συνέπεια των παραπάνω είναι ότι οι εγκληματικές επιλογές και πολιτικές των ελληνικών κυβερνήσεων στο μέτωπο της κλιματικής κρίσης, με πρώτη και καλύτερη την εξορυκτική της μανία σε αναζήτηση υγρών καυσίμων, όχι μόνο δεν αποδοκιμάζονται με αγώνες και κάθε λογής λαϊκές κινητοποιήσεις, αλλά φτάνουν να υποστηρίζονται, και δυστυχώς πολλές φορές με ενθουσιασμό, από την μεγάλη πλειοψηφία της -απληροφόρητης και συγχυσμένης- κοινής γνώμης.

Το συμπέρασμα είναι θλιβερό: στο βωμό ενός κοντόφθαλμου αντικυβερνητισμού που μπορεί να φέρει μόνο πρόσκαιρα και μάλλον μίζερα οφέλη, θυσιάζεται η αντικαπιταλιστική κριτική που, συνοδευόμενη από ένα πρόγραμμα άμεσων μεταβατικών διεκδικήσεων, θα έκανε τον αγώνα ενάντια στην κλιματική καταστροφή όχι μόνο κατανοητό αλλά και αποτελεσματικό, δηλαδή χρήσιμο, ακόμα για τη βελτίωση της καθημερινής ζωής των πολιτών!

Πέρα όμως από όλα αυτά, απομένει να απαντηθεί το μεγάλο ερώτημα των εφιαλτικών καιρών μας: Τι περιμένει η ελληνική αριστερά όλων των αποχρώσεων για να σημάνει γενικό συναγερμό και κινητοποίηση ενάντια στην κλιματική καταστροφή; Μήπως τάχα δεν μας πιέζει ασφυκτικά ο χρόνος και έχουμε ακόμα περιθώριο να …αναβάλουμε την με κάθε μέσο αντιμετώπιση αυτού που είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που έχει αντιμετωπίσει ποτέ η ανθρωπότητα…και εμείς μαζί της; Πότε άραγε θα συνειδητοποιήσει

ότι δεν μπορεί επ’άπειρον να επιτρέπει στους κυβερνώντες να εφαρμόζουν ασύδοτοι τις καταστροφικές για το κλίμα πολιτικές τους, που μας φέρνουν κάθε μέρα όλο και πιο κοντά στην τελική καταστροφή; Με άλλα λόγια, ***πότε επιτέλους θα βάλει η αριστερά στην ατζέντα της την -κατά απόλυτη προτεραιότητα-οικοδόμηση (και) σε αυτή τη χώρα, του μαζικού αντισυστημικού κινήματος για την καταπολέμηση των ηθικών και φυσικών αυτουργών της κλιματικής καταστροφής που επιβάλλουν οι καιροί και οι ανάγκες επιβίωσής του ελληνικού πληθυσμού και της ανθρωπότητας***; Πότε θα αντιληφθεί ότι το σημείο χωρίς επιστροφή στη διαδικασία της κλιματικής καταστροφής είναι πια σε απόσταση αναπνοής, ενώ ταυτόχρονα βιώνουμε ήδη κάθε μέρα και περισσότερο τις εφιαλτικές συνέπειές της; Και τέλος, πότε θα συνειδητοποιήσει ότι εκεί που έχουμε φτάσει, προτάσεις σωτηρίας που συνοψίζονται σε περισσότερα λεωφορεία και τρένα για να αντιμετωπιστεί το κακό, μπορεί να είχαν κάποιο νόημα πριν από 40 χρόνια, αλλά δεν έχουν καμιά σχέση με τη σημερινή τραγική πραγματικότητα. Σε τελευταία ανάλυση, τι περιμένουμε για να αρχίσουμε να προετοιμάζουμε τον πληθυσμό για την υπαρξιακή του ανάγκη να αρχίσει -τώρα και όχι αύριο- να παλεύειμε όλες του τις δυνάμεις για μια άλλη εντελώς διαφορετική κοινωνία και ζωή, με εντελώς διαφορετικές προτεραιότητες, αξίες και πολιτισμό αν θέλει να έχει κάποιες ελπίδες επιτυχίας στον ήδη πάρα πολύ δύσκολο αγώνα του ενάντια στην κλιματική απειλή; Έναν υπέρτατο αγώνα επιβίωσης του ίδιου, της ανθρωπότητας και του πλανήτη!

Αν δεν το κάνουμε τώρα,…άραγε πότε;

Πηγή: ***contra-xreos.gr***